

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25726/2024
20.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Панчеву, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 87/24 од 10.10.2024. године, у седници одржаној 20.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 87/24 од 10.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 87/24 од 10.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Прр1 148/20 од 27.01.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвијен тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати 692.311,82 динара са законском затезном каматом од 01.12.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у преосталом делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на досуђени износ исплати законску затезну камату од 01.11.2011. године до 30.11.2020. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка од 67.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гжрр 87/24 од 10.10.2024. године, ставом првим изреке, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда је потврђена у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене

материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености посебне ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које је другостепени суд дао за своју одлуку. Тужена у ревизији није пружила доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. У конкретном случају утврђеном повредом права на суђење у разумном року тужилац стиче право да захтева од тужене накнаду материјалне штете у висини ненаплаћеног потраживања и поднео је тужбу за накнаду ове штете. Разлози на којима је заснована одлука другостепеног суда усклађена је са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда у погледу примене одредбе члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/2015). Одговорност Републике Србије за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року је објективна, па стога, тужена одговара за штету када тужилац бивши запослени у привредном друштву са већинским друштвеним или државним капиталом, без своје кривице није наплатио своје новчано потраживање из радног односа, а правноснажним решењем је утврђено да му је у том поступку повређено право на суђење у разумном року. У конкретном случају, из коначне листе признатих и оспорених потраживања разлучних и стечајних поверилаца од 23.01.2017. године стечајног дужника произлази да је прерачун законске затезне камате на износ главног дуга извршен по одлуци Уставног суда РС I Уз 82/09 након чега је утврђено ненаплаћено потраживање тужиоца. Указивање у ревизији на другачије одлуке Апелационог суда, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер одлука о основаност захтева у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Поред тога, битне повреде одредаба парничног поступка нису дозвољен разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде материјалне штете поднета је 01.12.2020. године, а вредност предмета спора је 692.311,82 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**